

In Memoriam Johan Laeremans

Een hardnekkige 'doener' voor de Vlaamse Zaak [Michael Vandamme](#)24/8/24

**Met het heengaan van Johan Laeremans verdwijnt een iconisch figuur uit de Vlaamse Beweging. Een terugblik.
De terugblik op het leven van Johan Laeremans levert een rijkgevoeld boek op. Engagement in heel wat geuren en kleuren loopt er als een rode draad doorheen. Een terugblik op een 'grote meneer' van de Vlaamse Beweging.**

Afgelopen donderdag overleed Johan Laeremans (87) in zijn thuisplaats Grimbergen, sinds jaar en dag een ronkende naam in de Vlaamse Beweging. Geveld door een ziekte ging het al een tijdje bergaf, maar – wie hem kende zal het niet verbazen – de geest bleef tot op het einde bijzonder scherp.

Velen hebben hem gekend, vaak in verschillende hoedanigheden. Decennia lang trouwens. Vele jaren was deze geschoolde classicus leerkracht aan het Brusselse Sint-Jan-Berchmanscollege, waar zijn strenge hand voor velen vormend én vrezend was, wat geen tegenstellingen hoeven te zijn. De lat lag hoog maar zijn overtuigingen waren bekend binnen de collegemuren, en dat bood weer mogelijkheden.

‘Les van hem krijgen in volle Egmontperiode was een zegen, een ideale manier om hem van de les af te leiden’, fluisterde een oud-leerling ons op een receptie ooit in. En dat brengt ons bij die andere hoedanigheid: de Vlaamse Beweging, in heel wat vormen en kleuren, de rode draad doorheen zijn leven, als actief leerkracht en mogelijk nog meer na zijn pensioenstelling. ‘Als actieve onder de niet-actieven’, zoals oud-journalist Marc Platel hem ooit omschreef.

Vlaams en sociaal

Het lijstje van projecten waar hij zijn schouders onder zette is erg lang, haast duizelingwekkend. Dit gaat van ‘De Zes’ over het ‘Halle-Vilvoorde Komitee’, het OVV, de lokale VVB, enzovoort, enzoverder. 35 jaar lang (!) was hij de bezieler van een meerdaagse boekenbeurs in Strombeek-Bever. Het hele jaar door was hij in de weer met het verzamelen van boeken; schenkingen, want betalen deed men nooit. En de opbrengst? Die ging naar lokale verenigingen, op een apothekersschaal gemeten in functie van de gepresteerde uren in de werking van de beurs.

Zijn engagement kende ook andere facetten. Bij volksdansgroep Nele bijvoorbeeld. Of volleybalclub Tijl. Jaarlijkse verzamelde hij ook middelen voor Eigen Thuis, een tehuis voor personen met een handicap in zijn thuisgemeente Grimbergen (‘Vlaamse Beweging, sociale beweging’). En tot voor enkele jaren zag men hem ook aan het vendelzwaaien.

Politiek

Minder geweten is dat Johan Laeremans ook een partijpolitiek verleden, bij de Volksunie van weleer, dat spreekt. Hij was zelfs nationaal penningmeester en ondervoorzitter van de partij. Het schisma van het Egmontpact was voor hem een keerpunt. Hij zette toen de resolute stap naar de niet-partijpolitieke Vlaamse Beweging. En dat met de inzet en het engagement dat hem eigen was – een familietrekje, zo is gebleken. Dat hij in 2018 de Orde van de Vlaamse Leeuw ontving was dan ook geen toeval. Het plaatst hem in de illustere galerij, in het gezelschap van Manu Ruys, Jan Verroken of nog Luc Van den Brande.

De wieg van Johan Laeremans werd in 1937 bemand. Zijn vader was van Kraainem en hij groeide op in Wezembeek-Oppem; het is haast een predestinatie voor zijn bekommernis voor de Rand. De liefde vond hij bij Lieve Wouters, dochter van Leo Wouters, ooit nog parlamentslid van de Volksunie, maar als VNV-er ook een man met bestuursverantwoordelijkheid tijdens WOII. De ontwikkeling van dat naoorlogse Vlaanderen was de achtergrond van zijn engagement. Het gezin kreeg drie zonen, elk met een eigen traject binnen de Vlaamse Beweging. Inmiddels werd de stamboom versterkte met acht kleinkinderen en – voorlopig – bijna evenveel achterkleinkinderen.